

se, at det vil blive ganske overordentlig vanskeligt at faa den sat ud igen. Det har jo altid vist sig, at de Ting, der en Gang ere komne ind paa Finansloven, blive der med den største Sejghed. Det kan forudses, at dette Ting, hvis der kom en Højre-Krigsminister, saa vilde sige: Dig have vi ingen Tillid til, dig ville vi ikke betro denne Anmærkning, vi betroede din Forgænger! Saa vilde det med temmelig Sikkerhed give Anledning til en Konflikt mellem Folketing og Landsting, og det vilde da meget let gaa, som det ofte er gaaet i den Art Konflikter, at de, der staa paa det bestaaende, staa sikrest, det er dem, der sætte deres Krav igennem. Jeg har den Tro, at sætte vi denne Anmærkning ind her, blive vi aldrig fri for den, i alt Fald ikke før efter store Kampe, og Kampe, hvor Folketinget ikke staar just paa den stærkeste Side.

Der er blevet mindet om Stillingen i 1894, da Krigsminister Bahnson foreslog en lignende Anmærkning. Jeg har nu vel Øjet aabent for, at Situationen den Gang var saa grundforskellig som muligt fra den nuværende, og at der gjaldt talrige Grunde den Gang for at nægte Krigsminister Bahnson, hvad der maaske kunde findes Grund til at give den nuværende Krigsminister. Der raadede jo den Gang et lige saa udpræget Mistillidsforhold mellem dette Ting og Krigsministeren, som der nu raader et udpræget Tillidsforhold, og desuden var ogsaa den Bahnsonske Anmærkning ikke lidt mere vidtgaende, end den nuværende Anmærkning er i sin Affattelse. Men jeg gentager, som jeg sagde den Gang, at selv om ikke provisoriske Forhold raadede, og hvorledes end i øvrigt Forholdene vare, maatte Folketinget bestandig sige nej til en Anmærkning af denne Karakter; thi det er en delvis Abdikation for Bevillingsmagten, hvorom der her er Tale. Det betyder for Bevillingsmagten dette: i Virkeligheden at slippe sin Raadighed over, hvor Hovedvægten skal lægges paa Anvendelsen af dens Midler. Jeg gentager det, at der meget vel uden egentlig Illoyalitet fra Administrationens Side kan spares mere, end Bevillingsmyndigheden ønsker paa visse Punkter, og anvendes langt mere, end Bevillingsmyndigheden

ønsker paa andre. Og navnlig naar en Konto som Kontoen for Fæstnings- og Bygningsvæsenet findes derimellem, vil jeg sige derom, at ganske vist maa vi haabe, at vi maa faa, som fremgaaende af Forsvarskommissionens Arbejde, en Ordning af vort Forsvarsvæsen, som vi alle kunne samles om, og som vi alle underordne os for Fremtiden, men det er jo ingenlunde sikkert, og hvorledes det vil gaa dermed, er der ingen, der kan sige. Det er lige saa muligt, ja maaske mere muligt, at Spørgsmaalet om Københavns Befæstning ogsaa i kommende Tider vil komme til at staa som det største eller et af de største Stridsspørgsmaal her i vort politiske Liv, og under disse Forhold vilde det dog være endnu mere betænkeligt at gaa ind paa en Anmærkning, som giver Anledning til en Udvikling paa dette Omraade, som er Bevillingsmyndigheden, i alt Fald Folketinget imod, og som ganske vist vilde give Stødet til Rivninger af en Karakter, som ingen kan ønske, mellem Bevillingsmyndighedens forskellige Faktorer.

Jeg tror, at det er saa langt fra, at denne Anmærkning vilde skabe større Ro og større Regelmæssighed indenfor vor militære Administration, at den tværtimod vilde blive en Spire til Ufred og til Uorden paa dette Omraade. Man har paaberaabt sig som Motiv til at sætte denne Anmærkning ind særlig to Ting. Man har paaberaabt sig for det første Sparsommelighedshensyn. Men dertil vil jeg sige, at Sparsommelighed maa man altid haabe, at den militære Administration vil kunne gennemføre ogsaa uden en saadan Anmærkning. Den militære Administration maa være stærk nok til at kunne fremkalde den sparsommeligst mulige Administration af de forskellige Konti, som hører under den, uden at der er en saadan, om jeg saa maa sige, Lokkemad, som denne Anmærkning kunde tænkes at være for dem, der skulde gennemføre disse Sparsommelighedsforanstaltninger. Jeg haaber og tror, at Administrationen vil være stærk nok til at kunne gennemføre en fornuftig Sparsommelighed uden den. Og man taler om Tillid. Ja, der er ikke Skygge af Tvivl om, at med det Forhold, som den nuværende Krigsminister staar i til dette Ting, vil han altid, naar han